

nogen Støtte for Sigtelsen om Erklæringens Upaalidelighed. Det maatte dog vel i det Mindste kræves, at den paaanførte Ytring indeholdt noget Urigtigt i Realiteten; men i det af Flertallet fremdragne Exempel ere de Faktta, hvorpaa Betegnelsen „Stemmehverber“ er grundet, saa notoriske og bekræftede ved Undersøgelsen, at noget Saadant vel ikke vil paa- staa. Paa lignende Maade maatte Flertallets Kritik af de Meddelelser, som Birkedommeren angiver at have paa anden Haand, naar denne Kritik skulde give Sigtelsen en Støtte, have godtgjort, at Birkedommeren ikke havde faaet disse Meddelelser saaledes, som det angives. Er dette derimod Tilfældet, er hans Erklæring jo for saa vidt fuldkommen rigtig og paalidelig, selv om selve disse Andehaands-Meddelelsers Indhold ikke maatte være bekræftet ved Undersøgelsen*). Anken vilde da atter kun være den formelle, at slike Meddelelser ere medtagne; men det er iøvrigt en Selvfølge, at der har været meget god Tøie til at medtage dem i en Erklæring, hvis Opgave var at belyse hele Tilgangen ved Valg-handlingen.

Paa to Punkter lader Flertallet en Tvivl komme til Orde, om Angivelsen af Meddelelsernes Modtagelse er rigtig. Denne Tvivl har imidlertid aldeles Intet at støtte sig til. Naar det i Noten Sp. 1859 siges, at Birkedommeren „ikke har kunnet angive nogen eneste Hjemmelsmand“ til en Meddelelse om Valgets Forhaling, som i Erklæringen siges modtaget „fra mange Steder“, er denne Paastand ganske ubeføiet, da der Intet foreligger om, at han er bleven opfordret til at angive nogen Hjemmelsmand (se Tillægsforhøret S. 57 o. ff.), hvad der paa det Tidspunkt af Undersøgelsen, da Birkedommeren afgav Forklaring, var meget

naturligt. Paa lignende Maade forholder det sig med den Tvivl, der antydes Sp. 1859 om Rigtigheden af, at en Meddelelse om „Frederiksberg Borgerforening“ er modtaget „senere“ (s: efter Valgdagen), hvilken Tvivl støttes paa, at en Meddelelse herom fra en bestemt Mand angives (ikke først „stuttelig indrømmes“, som Flertallet siger; thi det har fra først af været angivet saaledes) at være modtaget om Morgenen paa Valgdagen. Der ses slet ikke at være givet Birkedommeren nogen Anledning til at udtale sig om, hvilke Meddelelser han herom har faaet „senere“.

Den egentlige Støtte for den berørte fornærmelige Sigtelse maa Flertallet søge i de Ukorrektheder, der skulde findes i Birkedommerens Erklæring, ved „Meddelelser om, hvad han selv har oplevet og udført paa Valgdagen“. I saa Henseende udtaler Flertallet først i Anledning af de af de to Medlemmer af Valgbestyrelsen fremsatte Anker, at den retslige Undersøgelse tilfulde har godtgjort alt Faktist i disse og „i samme Grad godtgjort Uholdbarheden paa flere Punkter af Birkedommerens Moderklæring“. Mindretallet maa her henvise til sine Udtalelser ovenfor om disse Punkter, af hvilke det vil ses, hvor fuldstændig ugrundet denne Paastand er. Dermed falder ogsaa den Sp. 1858 fremsatte Paastand, at Undersøgelsen skulde have afkræftet Birkedommerens Udsagn om, at Hr. Lazarus' Erklæring om Politiets Udsærd var Usandhed, og om, at de eneste Uregelmæssigheder netop fandtes ved de to Klageres og Fabrikant Larsens Bister.*) Undersøgelsen har netop tilfulde bekræftet Rig-

*) Da dellregelmæssigheder, hvortil her sigtes — den hele Misforstaaelse af Valgløvens § 42, Pkt. 1 — som tidligere omtalt, bleve redresserede ved Formandens Foranstaltning, er det aabenbar spildt Uejlighed at falde i Forundring over, at Formanden dog ved Underskrift af Valgbrevet har erkjendt, at Alt er gaaet lovlig til, som om heri laa en Modsigelse.

*) Da det er dette Spørgsmaal uvedkommende, hvorledes det forholder sig i saa Henseende, bemærkes blot, at det naturligtvis ikke kan siges, at Uesterrætteligheden er paavist, fordi Meddelelsens Rigtighed enten i det Hele eller i en eller anden, ofte uvæsentlig Henseende ikke er bevist.